

около очитѣ. Съ тежъкъ и тромъ вървежъ пое къмъ вратата, все още съ калпакъ въ ржка.

— Чакай! — викна го пакъ сждията. — Ами на тебе какъвъ ти е тоя, стареца де? Кой е той?..

— Баща... Санкимъ, не ми е башъ баща, ама... азъ съмъ му храненикъ... за неговъ съмъ взетъ... Работили сме, азъ и булката, имота му, като на сжщи баща. Той си нѣма ни жена, ни свои деца. Една сестра само, съ единъ синъ багабонтинъ... тъкмятъ да обератъ стареца... Ти го познавашъ — дѣдо Калудъ отъ Могила...

— Ха! Дѣдо Калудъ ли? Бре-е! Добре. Разбрахъ! Хайде сега, бѣгай!

Въ селото стигнаха късно привечеръ. Слънцето се бѣ скрило задъ низкитѣ хълмове и една топла отпадналость смегчаваше нѣщата и звуковетѣ. Въ неподвижния синкавъ въздухъ се носѣха, като растопени, далечни провиквания, хлопотъ на звънци, мирисъ на прахъ и овце. Нѣкаква войскова частъ, която правѣше лѣтни учения бѣ разпънала палатки отвѣдъ рѣката.